

Enskild motion

Motion till riksdagen 2016/17:2244

av **Thomas Finnborg och Ann-Charlotte Hammar Johnsson**
(båda M)

Skattefinansierad radio- och tv-avgift

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om skattefinansierad radio- och tv-avgift och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Under många år efter tv-licensens – numera radio- och tv-avgiften – införande 1956 var den en mycket träffsäker avgift. Innehav av en tv-mottagare var synonymt med att kunna ta emot SVT:s sändningar och enbart SVT:s sändningar. Att det var de som kunde se på tv som fick stå för finansiering av sändningarna hade en logik som tyvärr inte har samma giltighet idag med ett helt annat medielandskap och en teknikutveckling som innebär att tv:n inte längre är nödvändig för att ta emot SVT:s sändningar. Helt klart är att det föråldrade synsätt som sätter likhetstecken mellan tv-innehav och konsumtion av public service-program är i behov av en översyn.

Det system vi har idag med särskilda tv- och radiokanaler för public service kommer sannolikt att leva kvar under överskådlig tid. En fråga som däremot måste anses vara mer och mer aktuell ju mer tiden går med bakgrund just i den tekniska och kommersiella utvecklingen, är den om hur själva systemet ska finansieras.

Min mening är att tv-avgiften som den ser ut idag på sikt bör ersättas av en finansiering via skattsedeln. En sådan modell innebär visserligen inte att människor i framtiden slipper finansiera ett programutbud de inte själva har något intresse av, men det är å andra sidan en ordning som accepteras på andra områden, just med utgångspunkt i att det handlar om ett allmänintresse: Även den som inte äger en bil är med och finansierar våra vägar och den som inte har barn bidrar trots det till barnomsorgen via skattsedeln.

En sådan modell skulle också innebära andra fördelar i form av minskade kostnader för att kontrollera huruvida människor betalar licensavgiften och att systemet blir mer rättvist när den som pliktstroget betalar sin avgift inte behöver subventionera tv-tittandet

för den som smiter undan. Att flytta över kostnaden från ett särskilt system och istället lägga den på skatten gynnar även hushåll med låga inkomster.

Såväl vi som många andra har även tidigare år lyft frågan kring finansieringen av public service. I sitt betänkande 2010/11:KrU5 hänvisar kulturutskottet bland annat till 2007 års public service-utredning och menar att ett avskaffande av radio- och tv-avgiften skulle innebära att en ny skatt måste införas eller höjas. Enligt min mening är ett sådant system att föredra trots att det, enligt vad som uttrycks i betänkandet, riskerar att öka kopplingen mellan statsmakterna och programföretagen. Eftersom tillhandahållandet av ett public service-utbud av program för radio och tv i gemen betraktas som en av statens skyldigheter gentemot sina medborgare bör finansieringen återspegla det förhållandet.

Med respekt för vad som tidigare kommunicerats i betänkanden och utredningar på området är min mening ändå den att vi på sikt måste vara villiga att öppna upp för nya finansieringsformer och på allvar se över frågan kring hur vi får en så rättvis och teknikneutral modell som möjligt.

Thomas Finnborg (M)

Ann-Charlotte Hammar Johansson (M)